

Arrest

nr. 347 380 van 28 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUBERT
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 18 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 mei 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 januari 2026.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. HUBERT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2025 waarbij er wordt besloten tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

2. Overeenkomstig artikel 57/6/5, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) neemt de commissaris-generaal een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming indien de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige reden opgeeft. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing bepaalde artikel 18, § 2, eerste lid van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: KB CGVS), dat deze termijn om schriftelijk een geldige reden mee te delen voor de afwezigheid van verzoeker op het persoonlijk onderhoud, 15 dagen bedroeg.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het aangetekend schrijven waarbij hij werd opgeroepen voor zijn persoonlijk onderhoud op 28 maart 2025. Volgens de commissaris-generaal heeft hij geen geldige reden meegedeeld om zijn afwezigheid te rechtvaardigen binnen de termijn van 15 dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud.

3. Artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet stelt dat verzoeker een woonplaats in België dient te kiezen. Volgens dit artikel is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van verzoeker verstuurd wordt door middel van een ter post aangetekende zending.

4. In het administratief dossier kan worden gelezen in de "Verklaring betreffende de woonstkeuze" dat verzoeker woonplaatskeuze heeft gedaan op 16 april 2024 op "Boondaalsesteenweg (...)"

Het aangetekend schrijven van de commissaris-generaal waarbij verzoeker werd opgeroepen voor het persoonlijk onderhoud werd verstuurd naar "Boondaalsesteenweg (...)" (rechtsplegingsdossier, stuk 5).

Dit komt overeen met het adres dat door verzoeker werd opgegeven in zijn verklaring betreffende de woonstkeuze en wordt bevestigd in het verzoekschrift. De commissaris-generaal heeft dus verzoeker in overeenstemming met artikel 51/2, lid 5 van de Vreemdelingenwet opgeroepen voor zijn persoonlijk onderhoud.

Ook de betekening van de bestreden beslissing gebeurde naar hetzelfde adres, namelijk "Boondaalsesteenweg (...)" (rechtsplegingsdossier, stuk 3).

Het is aan verzoeker om aan te tonen dat hij omwille van redenen van overmacht, buiten zijn wil om, de oproep van het persoonlijk onderhoud niet ontvangen heeft en/of dat hij wegens redenen van overmacht geen gehoor kon geven aan de oproep van de commissaris-generaal voor zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker slaagt hier echter niet in.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot aan te voeren dat de oproeping verkeerdelijk werd gestuurd naar "Boondaalsesteenweg (...)", terwijl dit "Chaussée de Boondael (...) 3° (...)" had moeten zijn. Ook stelt hij dat de betekening van de bestreden beslissing werd correct verstuurd werd naar "Chaussée de Boondael (...) 3e (...)"

Hierboven werd reeds vastgesteld dat de verwerende partij de oproeping correct heeft verstuurd naar verzoeker. Voorts, zoals hierboven reeds gesteld werd, blijkt dat ook de betekening van de bestreden beslissing gebeurde op "Boondaalsesteenweg (...)", en ook de 'Registered Mail Out van 18 april 2025' blijkt dat de bestreden beslissing betekend werd op het volgende adres: "Boondaalsesteenweg (...)"

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker verkeerdelijk verwijst naar het persoonlijk onderhoud 'van 15 april 2025'. Uit het administratief dossier blijkt dat het persoonlijk onderhoud wel degelijk plaatsvond op 28 maart 2025 (rechtsplegingsdossier, stuk 6)

5. Derhalve lijkt verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift er niet in te slagen om aan te tonen of aannemelijk te maken dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en in casu ten onrechte zou hebben besloten tot de beëindiging van zijn verzoek op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. In dit opzicht is het niet nuttig om de vluchtmotieven van verzoeker te toetsen aan artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot

horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 20 maart 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 888 legt de eed af en tolkt Vietnamees – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker stelt dat het gegeven dat hij niet is opgedaagd voor het persoonlijk onderhoud bij verweerders diensten is te wijten aan een onzorgvuldigheid van deze diensten zelf. Bij het indienen van zijn beschermingsverzoek, werd het door hem opgegeven adres (“(...) 3e”) voor hem genoteerd en verweerder heeft bij het versturen van de oproeping enkel het huis- en niet het busnummer vermeld, terwijl de toevoeging van de “3e” voor verzoeker uiteraard essentieel was om de oproeping te kunnen ontvangen. Dat verweerder op de hoogte was van het volledige adres, blijkt uit het gegeven dat hij dit bij de verzending van de bestreden beslissing wel heeft gebruikt. Aldus gaat het niet op om – dura lex, sed lex – de behandeling van zijn beschermingsverzoek te beëindigen omdat hij niet is opgedaagd voor het persoonlijk onderhoud. Verzoeker wijst er ook op dat dit meer dan een louter technische aangelegenheid betreft, aangezien verweerder uit het niet-verschijnen “een negatieve a priori” afleidt en meent dat hij geen interesse meer betoont in een behandeling ten gronde van zijn beschermingsverzoek. Daarnaar gevraagd, wenst verzoeker hier niets aan toe te voegen.”

5. Het betoog van verzoekers advocaat ter zitting doet geen afbreuk aan de vaststellingen die terug te vinden zijn in de beschikking van 13 januari 2026.

Verzoeker blijft aanvoeren dat de oproepingsbrief niet op correcte wijze werd verzonden. Volgens hem heeft verweerder bij de verzending immers nagelaten het busnummer te vermelden en zich beperkt tot het huisnummer. In punt 4 van voormelde beschikking werd evenwel reeds duidelijk uiteengezet dat de oproeping wel degelijk correct werd verstuurd naar het adres zoals door verzoeker zelf opgegeven in de “Verklaring betreffende de woonstkeuze”. Daarbij dient te worden benadrukt dat verzoeker in deze verklaring het busnummer, met name de toevoeging “3e”, nooit heeft vermeld. De stelling van verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd. Zoals overigens in voormelde beschikking geduid, werd ook de bestreden beslissing op exact hetzelfde adres betekend als de oproeping, te weten zonder vermelding van de toevoeging “3e”.

Door louter eerder aangehaalde argumenten te herhalen en de gedane gevolgtrekkingen tegen te spreken, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen. De Raad wijst er nog op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is om ervoor te zorgen dat het adres dat hij doorgeeft aan het CGVS als gekozen woonplaats correct en volledig is.

Daar verzoeker zonder een geldige reden, geen gevolg heeft gegeven aan de oproepingsbrief voor een persoonlijk onderhoud, mocht verweerder ook stellen dat verzoeker het hem onmogelijk maakt te oordelen of hij nood heeft aan internationale bescherming en dat zijn gedrag blijk geeft van desinteresse. Dat verzoeker heden de bestreden beslissing aanvecht, doet daaraan geen afbreuk. Niets belet verzoeker overigens om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarbij met toepassing van artikel 57/6/2, § 1

van de Vreemdelingenwet zijn beschermingsverzoek meteen ontvankelijk zal worden verklaard, waardoor hij de mogelijkheid heeft om alsnog te worden gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij door dit weigeringsmotief bij een eventueel navolgend beschermingsverzoek benadeeld zal zijn.

Gelet op het voorgaande brengt verzoeker geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter,

E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

M. MAES TORRES LOREDO